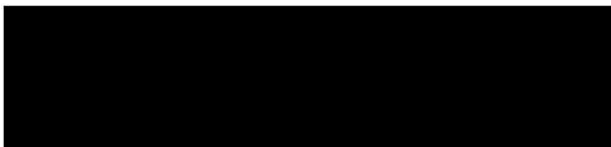

**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

Hivatkozási szám: Mü. 75/2018/9.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 0 0 6 7 - 2 / 2020	
Érkezett: 2020 MÁRC 0 6.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	<i>[Signature]</i>

Ügyszám : IV/67/2020.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete ([REDACTED])
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] alatti

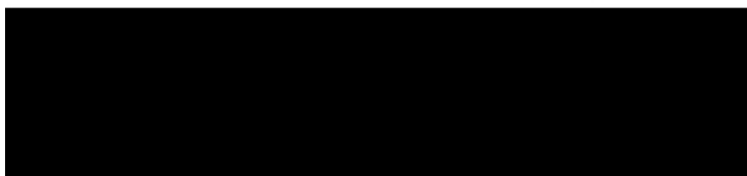
lakos **indítványozó**, a panasz alapját képező peres eljárás felperese **nevében és képviselőjében eljárva** az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban : Abtv.) 27. §-a és 55. §-a alapján, a Tisztelt Alkotmánybíróság **IV/67-1/2020. sz.** felhívásában foglaltaknak eleget téve határidőben az alábbi

hiánypótlást

egységes szerkezetben a korábban benyújtott alkotmányjogi panasz indítvánnyal

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv. IX.37.882/2019/2. számú végzésének , valamint a Fővárosi Törvényszék 7.Kf.650.044/2019/8. sz. másodfokú ítéletének és a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.555/2018/12. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, azaz indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Egyidejűleg kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, szíveskedjen a jogsértés súlyára tekintettel az ítélet jogerejét felfüggeszteni döntése meghozataláig.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az alkotmánybíróági eljárás feltételeinek igazolása

1.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Ezen rendelkezésnek jelen kérelmem megfelel, mivel a panaszom alapját képező, az ügy érdemében hozott döntések, I. és II. fokú ítéletek és Kúria végzése (M/2. szám alatt csatolva az eredeti panaszhoz) – a peres eljárás felperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sértik.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel az indítványozó által a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.555/2018. lajstromszámon indított per rendes jogorvoslati és felülvizsgálati eljárásában keletkezett határozatokról van szó alkotmányjogi panasz indítványunkban, és kifejezett kérelmet tartalmaz a Kúria, valamint az I. és II. fokú döntések megsemmisítésére.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

3.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy a felperes keresete és az alperes által benyújtott érdemi ellenkérelem (keresetlevél, érdemi ellenkérelem M/ 3. szám alatt csatolva az eredeti panaszhoz) valamint a peres eljárás iratanyaga alapján az azt eldöntő bírósági határozatok és azok felülvizsgálatakor hozott döntés egyedi ügyben született, amely a természetes személy – a peres eljárás felperese - jogát, jogos érdekét érinti és eldönti.

4.

A támadott határozatok konkrét peres eljárásban, illetve annak felülvizsgálati szakaszában, tehát bírósági eljárásban történtek, mégpedig a fentebb hivatkozott 12.K.27.555/2018. számon indított perben.

5.

Az alkotmányjogi panaszom határidőben történő benyújtását igazolja, hogy felperes képviselőjét az I. és II. fokú eljárásban és a Kúria előtt is ellátó szakszervezet 2019. október 25. napján vette kézhez a Kúria végzését, mely a peres eljárást lezárta. Ezek alapján beadványom megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek.

6.

Az Abtv. 27. § b) pontjával, továbbá a 26. § (1) bekezdés b) és (2) b) pontjával kapcsolatban előadom, hogy a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben, jogorvoslati jogomat kimerítettem, ezt igazolja a Kúria végzése is, mely leszögezi, „a végzés ellen felülvizsgálatnak helye nincs”.

II.

II. 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezése:

XXVIII. CIKK

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

II.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelme

Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga sérült.

II.2.1. Tényállás

Indítványozó

[REDACTED] állományában teljesített szolgálatot hajóvizsgálóként. Felperes 2007. július 1-jei hatállyal került kinevezésre a [REDACTED] állományába motorcsónak-vezető beosztásba, majd 2014-ben hajóvizsgáló beosztásba helyezte alperes.

2010. október 1-jei hatállyal került kiadásra a BRFK Dunai Vízürendészeti Rendőrkapitányság vezetőjének 301-73/180/2010. sz. parancsa mellyel megállapította indítványozó eseti gépjárművezetői pótlékra való jogosultságát. Ezen parancs a későbbiek során nem került visszavonásra, hatálytalanításra.

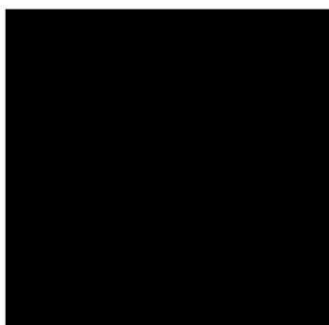
Indítványozó rendelkezik ügyintézői igazolvánnyal (mely a szolgálati gépjármű vezetéséhez is szükséges) , mely jelenleg is érvényes. Az Igazolvány szolgálati gépjárművek vezetéséhez is igazolja, hogy indítványozó jogosult a BRFK szolgálati gépjárműveinek vezetésére.

Továbbá indítványozó a 01322-101/39-9/2014. szü. számú 2014. szeptember 8-án kelt Munkaköri leírás tartalma alapján is köteles szolgálati gépjármű vezetésére, melyet a dokumentum III. rész 3.2. pont k) alpontja részletesen bemutat.

Mindezek is alátámasztják azon indítványozói állítást, hogy szolgálati feladataiból adódóan rendszeresen vezette alperes gépjárműveit, melyhez kapcsolódóan rendszeresen a gépjárművezetői pótlék megfizetésre is került indítványozó számára.

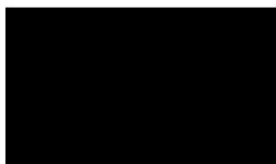
2015. július 1-jei hatállyal a **301-73/136/2015.** sz. parancsban megállapította a BRFK Dunai Vízürendészeti Rendőrkapitányság vezetője, hogy indítványozó korábbi rendszeres díjazása a Hszt. 352. § b) pontja alapján következők szerint alakul:

beosztási illetménye
rendfokozati illetménye
illetménykiegészítés
kiegészítő juttatás
hivatásos hajóvezetői pótlék
hivatásos rendőrségi közterületi pótlék
Összesen

Ezen parancsban megállapította felperes hatályos rendszeres díjazását is a következők szerint:

beosztási illetménye
hivatásos pótlék
összesen

Tekintettel A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 353.§-ára 2015. július 1-je és 2015. december 31. közötti időszakra, figyelembe véve a 30 %-os illetményemelést forint illetményt állapított meg indítványozó számára.

Az alapeljárás alperese indítványozó korábbi rendszeres díjazása megállapításánál nem vette figyelembe a gépjárművezetői pótlékot a Hszt. 352. § b) pont 8. alpontja szerint, így indítványozó korábbi rendszeres díjazását alacsonyabb összegben állapította meg, melyből

számítódott a 30%-os illetményemelés, melynek következtében indítványozó 2015. július 1-je és 2015. december 31. közötti időszakra járó illetménye is alacsonyabb összegben került megállapításra.

2016. január 1-jei hatállyal a BRFK Dunai Vízürendészeti Rendőrkapitányság vezetője Értesítés illetményváltozásról hivatásos szolgálati jogviszonyban megnevezésű 301-73/80/2016. számú parancsával megállapította, hogy indítványozó korábbi rendszeres díjazása a Hszt. 352. § b) pontja alapján következők szerint alakul:

beosztási illetménye
rendfokozati illetménye
illetménykiegészítés
kiegészítő juttatás
hivatásos hajóvezetői pótlék
hivatásos rendőrségi közterületi pótlék
Összesen

Ezen parancsban megállapította indítványozó hatályos rendszeres díjazását is a következők szerint:

beosztási illetménye
hivatásos pótlék
összesen

Tekintettel a Hszt. 353.§-ára 2016. január 1-je és 2016. december 31. közötti időszakra, figyelembe véve a 35 %-os illetményemelést a munkáltató [REDACTED] forint illetményt állapított meg indítványozó számára.

Az alapeljárás alperese indítványozó korábbi rendszeres díjazása megállapításánál ismételtelen nem vette figyelembe a gépjárművezetői pótlékot a Hszt. 352. § b) pont 8. alpontja szerint, így indítványozó korábbi rendszeres díjazását alacsonyabb összegben állapította meg, melyből számítódott a 35 %-os illetményemelés, melynek következtében indítványozó 2016. január 1-je és 2016. december 31. közötti időszakra járó illetménye is alacsonyabb összegben került megállapításra.

2017. január 1-jei hatállyal kiadott 01322-170/77-1/2017. mi. sz. Értesítés illetményváltozásról hivatásos szolgálati viszonyban megnevezésű parancsában a munkáltató megállapította, hogy indítványozó korábbi rendszeres díjazása a Hszt. 352. § b) pontja alapján következők szerint alakul:

beosztási illetménye
rendfokozati illetménye
illetménykiegészítés
kiegészítő juttatás
hivatásos hajóvezetői pótlék
hivatásos rendőrségi közterületi pótlék

Összesen

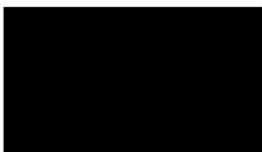

Ezen parancsban megállapította indítványozó hatályos rendszeres díjazását is a következők szerint:

beosztási illetménye

hivatásos pótlék

összesen

Tekintettel a Hszt. 352.§ g) pontjára 2017. január 1-je és 2017. december 31. közötti időszakra, figyelembe véve a 37,52 %-os illetményemelést forint illetményt állapított meg indítványozó számára.

Az alapeljárás alperese indítványozó korábbi rendszeres díjazása megállapításánál ismételtelen nem vette figyelembe a gépjárművezetői pótlékot a Hszt. 352. § b) pont 8. alpontja szerint, így felperes korábbi rendszeres díjazását alacsonyabb összegben állapította meg, melyből számított a 40 %-os illetményemelés.

2018. január 1-jei hatállyal kiadott Értesítés illetményváltozásról hivatásos szolgálati viszonyban megnevezésű parancsában az alapeljárás alperese megállapította, hogy indítványozó korábbi rendszeres díjazása a Hszt. 352. § b) pontja alapján következők szerint alakul:

beosztási illetménye

rendfokozati illetménye

illetménykiegészítés

kiegészítő juttatás

hivatásos hajóvezetői pótlék

hivatásos rendőrségi közterületi pótlék

Összesen

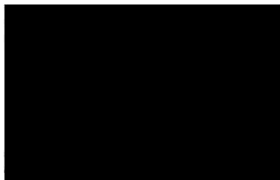
Ezen parancsban megállapította indítványozó hatályos rendszeres díjazását is a következők szerint:

beosztási illetménye

szolgálati időpótlék

hivatásos pótlék

összesen

Tekintettel a Hszt. 352.§ g) pontjára 2018. január 1-je és 2018. december 31. közötti időszakra, figyelembe véve a 45 %-os illetményemelést int illetményt állapított meg indítványozó számára.

Az alapeljárás alperese indítványozó korábbi rendszeres díjazása megállapításánál ismételtelen nem vette figyelembe a gépjárművezetői pótlékot a Hszt. 352. § b) pont 8. alpontja szerint, így felperes korábbi rendszeres díjazását alacsonyabb összegben állapította meg.

Indítványozó a helytelen illetmény megállapítást sérelmezve 2018. június 28-án szolgálati panaszt nyújtott be előjárójához, kérve az alapeljárás alperesét, hogy intézkedjen a helyes illetmény megállapításáról, annak kamatokkal növelt összegének megfizetéséről.

Indítványozó szolgálati panaszát az alapeljárás alperese a 2018. június 01000-101/3948-2/2018. Szü. számú határozatával elutasította. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a „rendelkezésre álló adatok alapján nevezett részére a gépjárművezetői pótlék eseti jelleggel került megállapításra, melyre figyelemmel nincs lehetőség a panaszos eseti pótlékának rendszeres illetményelemként történő figyelembevételére”.

A határozatot indítványozó 2018. július 19-én vette át, s keresetet nyújtott be a munkáltató BRFK ellen.

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.555/2018/12. sz. I. fokú ítéletében utalt arra, hogy a „Hszt. 352. § b) pontja konkrét időpontot – 2015. június 30-át – határoz meg annak figyelembe vétele során, hogy mely illetményelemek képezik a korábbi rendszeres díjazás alapját. Erre tekintettel azon illetményelemek vehetők figyelembe, amelyek a hivatásos állomány tagját 2015. június 30-án megillették, abban részesült”... „Mindezek alapján, mivel 2015. június 30-án gépjárművezetői pótlék nem illette meg, így az a korábbi rendszeres díjazás meghatározása során javára nem vehető figyelembe” (ítélet 3. oldal 7. és 9. bekezdés). Azaz az I. fokú bíróság arra alapította indítványozó keresetének elutasítását, hogy egy adott napon - 2015. június 30-án – nem részesült gépjárművezetői pótlékban, így ez nem tartozhat a korábbi rendszeres díjazás körébe.

Mivel az I. fokú döntéssel és annak indokolásával nem értettünk egyet, fellebbezést nyújtottunk be az ítélet ellen (M/4. sz. alatt csatolva az eredeti panaszhoz a fellebbezés).

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet helyben hagyta. Bár a II. fokú bíróság az I. fokú bíróság jogi indokolását pontosította, mely szerint „Mindezek alapján, mivel 2015. június 30-án gépjárművezetői pótlék nem illette meg, így az a korábbi rendszeres díjazás meghatározása során javára nem vehető figyelembe”, még így is figyelmen kívül hagyta, hogy a döntés meghozatala szempontjából a Hszt. 352. § b) pontja „korábbi rendszeres díjazás”-ról szól, azaz a rendszeres díjazás fogalma a másodfokú ítéleti indokolásnak ellentmond a pontosítás ellenére is, azaz vizsgálendő lett volna a rendszeresség (melyhez hozzá tartoztak volna a menetlevelek teljes körűen, valamint a tanúk vallomásai is).

A másodfokú ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő (M/5. sz. alatt csatolva az eredeti panaszhoz).

A Kúria kérelmünket nem fogadta el, indokolásában rögzítette, hogy a Kúriának arról kellett döntenie, hogy „a jogerős ítéletet hozó bíróság - ... – jogszabálysértése folytán hozott döntés valóban eltér-e a Kúria közzétett ítélkezési gyakorlatától”, „a rendszeresség hiányára levont következtetés alapjául szolgáló mérlegelés a felülvizsgálati eljárásnak nem lehet a tárgya”.

Álláspontunk szerint a Kúria befogadást megtagadó végzése – beleértve a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, valamint a Fővárosi Törvényszék ítéletét is – sérti indítványozó Alaptörvényben foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

II.2.2. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

A tisztességes eljárás sérelme valósult meg azáltal, hogy az I. fokú ítéletben és II. fokú ítéletben a felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indokolásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következnek az indítványozót marasztaló bírói döntések, így azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget, amely az ítéletek alaptörvény-ellenességét eredményezi.

A Kúria végzése esetében pedig szintén sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget, hiszen – álláspontunk szerint – a Kúria a saját elvi határozatának való megfelelést nem vizsgálta tartalmilag, csupán arra fókuszált, hogy az elvi határozat szerepel szöveg szintjén az I. és II. fokú döntésekben, de azzal nem foglalkozott, hogy saját elvi határozata (16/2013. sz. munkaügyi elvi határozat) szerint „a gépjárművezetői pótlékra jogosultság szempontjából vizsgálni kell a szolgálati gépkocsi vezetésének rendszerességét, amelynek megítélésénél nem annak van kizárólagos jelentősége, hogy a felperes egy hónapon belül hány alkalommal vezeti a szolgálati gépkocsit, hanem azt is értékelni kell, hogy folyamatosan visszatérő feladatként a szolgálati előljáró parancsára bármikor köteles ellátni ezt a feladatot”.

Álláspontunk szerint a folyamatosan visszatérő gépjármű-vezetési feladat létét, megtörténtét mind felperesi előadás, mind a csatolt menetlevelek, mind alperesi rendszeres pótlékmegfizetés alátámasztotta, illetve megerősítette volna a két indítványozott tanú vallomása is, viszont a visszatérő feladat, illetve a bármikori ellátási kötelezettség (amit a parancsban is megállapított pótlékjogosultság is alátámasztott) nem került értékelésre egyik bíróság által sem, holott ez a szempont a Kúria közzétett ítélkezési gyakorlatában (pl. Kúria Mfv.II.10.674/2017/3. sz. ítélete, Kúria 16/2013. sz. munkaügyi elvi határozata) releváns tényező, azaz a Kp. 118. § (1) bekezdés d) pontja miatt is indokolt lett volna – álláspontunk szerint – a két felülvizsgálni kért ítélet felülvizsgálata, **melynek figyelmen kívül hagyásának indokát a Tisztelt Kúria nem adta meg határozata indokolásában, azzal egyáltalán nem is foglalkozott.**

Az ügyben eljáró bíróságoknak az ítéleti értelmezése, valamint a Kúria végzésének indokolása – álláspontunk szerint - az Alaptörvényből nem vezethető le.

Ezen túlmenően a bíróságok nyelvi kereteket figyelmen kívül hagyó normaértelmezése oda vezetett, hogy a jogértelmezés az értelmezett jogszabálytól elvált, és a törvényhozás talajára tévedve sérti az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében deklarált és az Alaptörvény államszervezetre vonatkozó rendelkezéseiben testet öltő hatalommegosztás elvét is. Azaz ezen értelmezéssel a bíróság túllépte véleményünk szerint az igazságszolgáltatásra vonatkozó alaptörvényi felhatalmazás kereteit és elvonta a törvényhozói hatalmi ág jogkörét, ami az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésének sérelmét is eredményezte, hiszen tulajdonképpen nem törődve a tényállással, a jogszabályi kógens rendelkezéssel hozta meg döntését.

Jelen alkotmányjogi panaszunkkal a tényállás ismertetése és a jogi értelmezés bemutatása kapcsán arra kívántunk rávilágítani, hogy nem a bírói döntések „negydefokú” elbírálása áll panaszunk középpontjában, hanem az, hogy egy adott jogszabály (jelen esetben Hszt. 352. § b) pontja, A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény végrehajtásáról szóló 140/1996. (VII. 31.) Korm. rendelet 42. § (3) bekezdés a) pontja és a rendszeresség fogalma) mely jogalkalmazói értelmezése találkozik az Alaptörvényben elismert jogokban rejlő egyes követelményekkel.

Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.555/2018/12. sz. I. fokú ítéletében megállapította, elutasító döntésének indokolásaként, hogy „Mindezek alapján, mivel 2015. június 30-án gépjárművezetői pótlék nem illette meg, így az a korábbi rendszeres díjazás meghatározása során javára nem vehető figyelembe” (ítélet 3. oldal 7. és 9. bekezdés). Azaz az I. fokú bíróság arra alapította indítványozó keresetének elutasítását, hogy egy adott napon - 2015. június 30-án – nem részesült gépjárművezetői pótlékban, így ez nem tartozhat a korábbi rendszeres díjazás körébe, ezért – mivel 1 adott napon nem volt megállapítható a gépjárművezetői pótlék, ezen okból a rendszeres díjazás körébe nem számítható be. Mindezt úgy állapította meg az I. fokú bíróság, hogy felperesi tényállításokat, bizonyítékokat, bizonyítási indítványokat figyelmen kívül hagyta, holott a a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban Kp.) 78. § (2) bekezdésében foglalt azon rendelkezés is, mely szerint „A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli.”

Az I. fokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Pp. **346. § (5) bekezdésében foglaltakat, mely szerint**

„(5) A jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”

Álláspontunk szerint az ítélet indokolása nem tartalmazza azokat az okokat, mely miatt a 2018. december 1-jén kelt beadványunkban szereplő tanúbizonyítási indítványainkat

mellőzte, holott ezek megtételére felperesnek a Kp. 131. § (5) bekezdés utolsó fordulata alapján lehetősége volt, illetve az sem került figyelembe vételre, hogy alperes a Tisztelt Bíróság felhívása ellenére a menetlevelek csatolásának csak részben tett eleget, holott a Kp. 79. § (2) bekezdése rendelkezik arról a bizonyítási teher körében, hogy

„Közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a közigazgatási szerv köteles bizonyítani

a) az igény elbírálásához szükséges általános hatályú rendelkezések, utasítások és a jogvita eldöntéséhez szükséges, a közigazgatási szerv működési körében keletkezett iratok tartalmát,”.

Tehát az I. fokú bíróság – álláspontunk szerint – a tisztességes eljáráshoz való jog alaptörvényi követelményével nem összhangban járt el, amikor is az eljárási törvényekben (Kp., Pp.) az indokolási kötelezettségére vonatkozó – fent hivatkozott – rendelkezéseknek nem tett eleget.

Meg kívánjuk jegyezni azt is, hogy a Hszt. 353-a alkalmazásában kizárólag a törvényi fogalmak használandók.

Utalni kívánunk arra is, hogy a rendszeresség megítélése szempontjából nem az a döntő, hogy egy hónapon belül hány alkalommal vezetett szolgálati gépjárművet a felperes, hanem az, hogy a perrel érintett, vizsgált időszakban a gépjárművezetői feladatot, tevékenységet a munkaköri leírásából adódóan, szolgálati előjárója parancsára bármikor, folyamatosan visszatérő feladatként el kellett látnia. Kiemeljük, hogy a r.Hszt. illetőleg az r.Hszt.vhr. a gépjárművezetői pótlék között különbséget a szerint nem tett, hogy rendszeres vagy eseti jelleggel került-e sor a gépjárművezetői pótlék kifizetésére, valamint maga a Hszt. sem tartalmaz külön rendelkezést eseti vagy rendszeres gépjárművezetői pótlék megállapítása körében.

Fentiek alapján – álláspontunk szerint - az I. fokú bíróság által „kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával” {3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [53]}. Az I. fokú ítéletben a bíróság az eljárási törvényeknek megfelelően köteles lett volna számot adni döntésének indokairól, az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit pedig kellő alapossággal meg kellett volna vizsgálnia, és ennek értékeléséről határozatában számot kellett volna adnia indítványozónak a tisztességes eljáráshoz való joga alapján. Viszont ezt – mint a csatolt keresetlevélből és a csatolt I. fokú határozatból – a fentiekben bemutatottak alapján nem tette meg.

Ugyanígy járt el az I. fokú ítéletet helyben hagyó másodfokú bíróság is, a másodfokú ítélet indokolása sem felel meg az eljárási törvényekben meghatározott indokolási kötelezettségnek. Bár azt korrigálta a II. fokú bíróság ítéletében, hogy nem csupán a 2015. június 30. napján kapott juttatás az irányadó, azt viszont figyelmen kívül hagyta, hogy az I. fokú ítélet jogértelmezéséből következően a bizonyítási eljárás nem került lefolytatásra, melynek célja éppenséggel a kifizetett hónapokon kívüli hónapok tekintetében történt gépjárművezetések igazolása – azaz a nagyobb gyakoriság – igazolása lett volna.

A II. fokú ítélet nem indokolja ténylegesen a bizonyítás figyelmen kívül hagyását, illetve a bizonyítási indítványok nem teljesítését, illetve iratellenes indokolását tartalmaz, mikor azt állítja, hogy „A felperes által fellebbezésében hivatkozott hiányos bizonyítás, illetőleg a bizonyítékok értékelésével összefüggő hiányosság nem befolyásolta az érdemi döntést. A felperes nem vitatta a pótlékra való jogosultság gyakoriságára vonatkozó adatokat, ezért szükségtelen volt további menetlevelek csatolása. A felperes által előterjesztett tanúbizonyítási indítványok elrendelése is csupán a per elhúzására vezetett volna.”

Felperes pontosan kimutatta a hiányosan csatolt menetlevelekből, illetve más perből származó indítónaplókkal is alátámasztotta azon állítását, hogy alperes által fizetett hónapokon kívül is vezette a gépjárművet felperes, illetve a tanúk meghallgatását konkrétan annak igazolására kérte, hogy a rendszerességet igazolja („ . Ennek alátámasztására csatoljuk M/1. sz. alatt a 2018. december 1. napján kelt – az I. fokú eljárás során benyújtott – nyilatkozatunkat mellékletével, mely alátámasztja azt, hogy a perben **szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit pedig kellő alapossággal nem vizsgálta sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, és ennek értékeléséről határozatában nem adott számot, sőt a perbeni iratokkal ellentétes magyarázatot adott.**

Mind az I. , mind a II. fokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltakat, mely szerint

„(5) A jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”

Álláspontunk szerint az ítéletek indokolása nem tartalmazza azokat az okokat, mely miatt a 2018. december 1-jén kelt beadványunkban szereplő tanúbizonyítási indítványainkat mellőzte, holott ezek megtételére felperesnek a Kp. 131. § (5) bekezdés utolsó fordulata alapján lehetősége volt, illetve az sem került figyelembe vételre, hogy alperes a Tisztelt Bíróság felhívása ellenére a menetlevelek csatolásának csak részben tett eleget, holott a Kp. 79. § (2) bekezdése rendelkezik arról a bizonyítási teher körében, hogy

„Közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a közigazgatási szerv köteles bizonyítani

a) az igény elbírálásához szükséges általános hatályú rendelkezések, utasítások és a jogvita eldöntéséhez szükséges, a közigazgatási szerv működési körében keletkezett iratok tartalmát.”.

Tehát a hivatkozott eljárásjogi szabályokat sértve születtek meg a panasszal érintett bírósági határozatok, melyek ezáltal sértik indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv. IX.37.882/2019/2. számú végzése szintén sérti indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát az indokolási kötelezettség tekintetében, hiszen indítványozó nevében előterjesztett felülvizsgálati indítványunk befogadását megtagadta, holott indítványunkban előadtuk, hogy „Aggálytalanul tette magáévá a II. fokú bíróság a jogszabályokkal ellentétesen az I. fokú bíróság által mellőzött bizonyítási indítványok nem teljesítését, s iratellenesen azt állította, hogy ezekre nem volt szükség, mivel az „nem befolyásolta az érdemi döntést”.”, kifejtettük azt is, hogy „Álláspontunk szerint a folyamatosan visszatérő gépjármű-vezetési feladat létét, megtörténtét mind felperesi előadás, mind a csatolt menetlevelek, mind alperesi rendszeres pótlékmegfizetés alátámasztotta, illetve megerősítette volna a két indítványozott tanú vallomása is, viszont a visszatérő feladat, illetve a bármikori ellátási kötelezettség (amit a parancsban is megállapított pótlékjogosultság is alátámasztott) nem került értékelésre egyik bíróság által sem, holott ez a szempont a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatában (pl. Kúria Mfv.II.10.674/2017/3. sz. ítélete, Kúria 16/2013. sz. munkaiügyi elvi határozata) releváns tényező, azaz a Kp. 118. § (1) bekezdés d) pontja miatt is indokolt – álláspontunk szerint – a két felülvizgálni kért ítélet felülvizsgálata.”, valamint további jogszabálysértésekre is hivatkoztunk, úgy mint „a Kp. 76. § (1) bekezdésének sérelme is fennállt, mivel nem történt felhívás a tekintetben, hogy az összefoglaló nyilatkozatok megtételét követően kerül sor a berekesztésre, csupán a berekesztésre történő figyelmeztetés történt meg. Sőt, álláspontunk szerint úgy történt meg a bereksztés – figyelemmel az előbbieken előadottakra -, hogy a per a határozathozatalra még nem érett meg, hiszen hiányosan volt tisztázott a tényállás.”. Mindezeket figyelmen kívül hagyva, indokolásában nem kitérve rá, hozta meg a Tisztelt Kúria határozatát, mely azáltal, hogy az indokolási kötelezettséget sérti, sérti indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Fentiekben előadottak alapján hivatkozunk a Tisztelt Alkotmánybíróság IV/1002/2016. AB határozatában foglaltakra, melyben kifejtette a Tisztelt Alkotmánybíróság, hogy „Az Alkotmánybíróság a konkrét döntés és a döntést támadó alkotmányjogi panaszban előadottak értékelése során figyelembe veszi az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjában biztosított vizsgálati jogkörének határait is {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]; 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [38]}. Ennek értelmében az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik attól, hogy törvényértelmezési és szakjogi kérdésekben állást foglaljon {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]}, amíg a jogalkalmazói jogértelmezés közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]; megerősítve: 3208/2014. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [16]}. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá, hogy a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések önmagukban nem adhatnak alapot az alkotmányjogi panasznak. Ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; legutóbb például: 3379/2018. (XII. 5.) AB végzés, Indokolás [12]}. A jogi indokok helyességének vizsgálata főszabály szerint nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá, hogy „jellemzően akkor vizsgálhatja érdemben a bírói jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt, ha az eljáró bíróság az előtte folyamatban volt, valamely

Alaptörvényben biztosított jog szempontjából releváns ügynek az alaptörvényi érintettségére tekintet nélkül járt el, vagy **az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával**” {3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [53]}. Ugyanakkor annak eldöntéséhez, hogy az adott bírói döntés alaptörvény-ellenessége fennáll-e, szükséges megvizsgálni az alapul fekvő tényállást, valamint az alapügy elbírálása szempontjából releváns jogszabályi rendelkezéseket.

„Az esetleges eljárási szabálysértéseknek kivételesen lehet alapjogi vetülete, az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését értelmező gyakorlata pedig megállapítja, melyek azok az alkotmányos követelmények, amelyeknek a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összeegyeztethető bírói döntésnek meg kell felelnie: **eszerint a bíróság "az eljárási törvényeknek megfelelően" köteles számot adni döntésének indokairól, az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit pedig kellő alapossággal meg kell vizsgálnia, és ennek értékeléséről határozatában számot kell adnia** (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]-[34]). Az ennek az alkotmányos minimumnak nem megfelelő bírói döntés alaptörvény-ellenes (vö. például: 3305/2017. (XI. 24.) AB határozat, Indokolás [33], [41], [47]-[53]).”

7/2013. (III. 1.) AB határozatában is megállapította a Tisztelt Alkotmánybíróság, hogy „[34] Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. **Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.** A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

Az alkotmánybírósági vizsgálat az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra is figyelemmel kizárólagosan arra korlátozódott, hogy a törvényszék az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelményeinek megfelelően alkalmazta-e a Pp. 221. §, a Pp. 339/A. és 339/B. §§-ban foglalt, indokolási kötelezettségre vonatkozó szabályokat, illetve, hogy számot adott-e a feleknek az ügy lényeges körülményeit érintő észrevételeiről. **Ennek megfelelően a Pp. 221. § és a Pp. 339/A. és 339/B. §§ bírói alkalmazása akkor van összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alkotmányos szabállyal, ha az ítélet indokaiból e minimális tartalmi követelmények kitűnnek.** Ez az értelmezés áll összhangban azzal a korábban megfogalmazott alkotmányos igénnyel, hogy a közigazgatási határozat ellenőrzése során a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálást nyerjenek. [39/1997. (VII. 1.) AB határozat, ABH 1997, 263, 272.]”

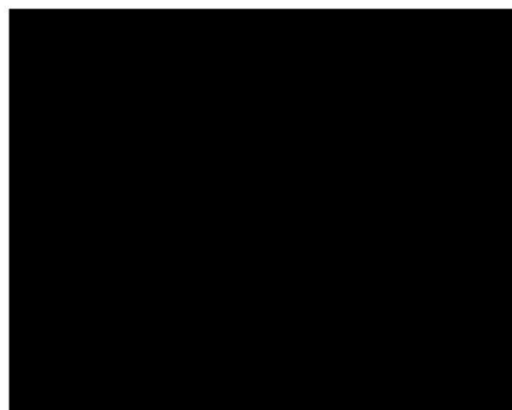
Meg kívánjuk jegyezni, hogy sem az I. és II. fokú bíróság, sem a Tisztelt Kúria nem fejtette ki döntésének releváns indokait, vagyis nem tett eleget a bírói indokolással szemben támasztott követelménynek sem a Hszt. és vhr-e vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazása, sem a

rendszeresség fogalmának alkalmazása vonatkozásában. Az eljáró bíróságok döntésük indokairól az Alaptörvényből fakadó indokolt bírói döntéshez való jog követelményének megfelelő módon számot nem adtak álláspontunk szerint, sértve ezzel indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát. A bíróságok panasszal támadott határozatai a fentiekben bemutatottak alapján ügy szempontjából releváns kérdések tekintetében nem felelnek meg az Alaptörvénynek.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat szíveskedjen elbírálni, s annak szíveskedjen helyt adni.

Tisztelettel:

Szekszárd, (2019. december 23.) 2020. március 3.

képviselőként eljárva

Tettrekész Magyar Rendőrség szakszervezete

Mellékletek:

M/ 1. – 2018. december 1. napján kelt felperesi nyilatkozat mellékletével

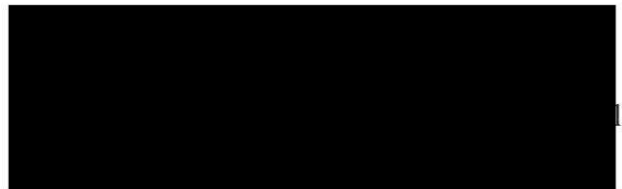
M/2. – adatkezelési nyilatkozat

Tisztelt Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

alkotmányjogi panasz indítvány
hiánypótlása

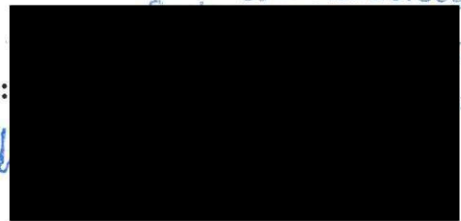
(Hiv.szám.: Mü. 75/2018/9.)

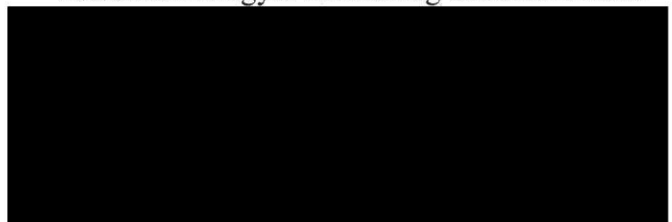
indítványozónak

Tettrekész Magyar Rendőrség

Képv.:

Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete

Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
12.K.27.555/2018/12. sz. I. fokú és Fővárosi
Törvényszék 7.Kf.650.044/2019/8. sz.
másodfokú ítélettel a Kúria Kfv.
IX.37.882/2019/2. számú végzéséhez
kapcsolódó **IV/67/2020.** sz. eljárásban